

Sygn. akt IV KO 79/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 25 października 2016 r.

w sprawie **T. G.**,

oskarżonego o czyny z art. 155 k.k. i innych,

wniosku Sądu Rejonowego w B. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanawia:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. , postanowieniem z dnia 26 września 2016 r., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt II K [x], do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi. W treści wniosku podniesiono, iż występujący w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego C.Z. skierował w dniu 8 czerwca 2016 r. pismo do Ministra Sprawiedliwości, w którym kreśli teorię rzekomego spisku w celu obrony oskarżonego T.G. Z pisma tego wynika, na co zwrócono uwagę we wniosku, że w spiszek ten zostali zaangażowani Prokuratorzy Prokuratury Okręgowej w K. oraz Prokuratury Rejonowej w B., funkcjonariusze policji, przedstawiciele palestry a także sędzia referent orzekający w przedmiotowej sprawie. Dodatkowo Sąd wskazał, że przedmiotowa sprawa dotyczy oskarżonego, który jest synem lokalnego biznesmena, a zmarły pokrzywdzony był członkiem rodziny urzędującego Prezydenta B. Te wszystkie okoliczności, zdaniem Sądu

uzasadniają skorzystanie z instytucji określonej w art. 37 k.p.k., albowiem niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia w tej sprawie będzie ono rodziło dyskusje i niezadowolenie w odbiorze lokalnej społeczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w B. nie zasługuje na uwzględnienie.

Po zapoznaniu się z przedstawionymi aktami sprawy należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie brak jest przesłanek do uwzględnienia wniosku, gdyż nie zachodzi żadna z sytuacji uzasadniających odstępnie od właściwości miejscowej sądu, pierwotnie ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów.

Sąd występujący z wnioskiem nie wskazał żadnych argumentów, które pozwoliłyby uznać, że w sądzie tym brak jest warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny. Za zasadnością wniosku nie może bowiem przemawiać to, że w przedmiotowej sprawie osobą oskarżoną jest syn lokalnego biznesmena, a pokrzywdzonym był członek rodziny obecnie urzędującego Prezydenta miasta. Wymaganej tym przepisem przesłanki nie stanowi także prezentowana przez C. Z. teoria spiskowa, którą ewentualnie winny zająć się organy ścigania. Zauważyć natomiast wypada, że sędzia Sądu Rejonowego w B., referent w przedmiotowej sprawie, sporządził znajdujące się w aktach oświadczenie z dnia 15 września 2016 r. (k. 713), w którym ustosunkował się do kwestii znajomości i kontaktów towarzyskich z prokuratorami i adwokatem wskazanymi w piśmie oskarżyciela posiłkowego oraz do zarzutów tam zawartych. Biorąc to pod uwagę, Sąd Rejonowy w B. postanowieniem z dnia 23 września 2016 r., na podstawie art. 42 § 4 k.p.k., nie uwzględnił wniosku oskarżyciela posiłkowego o wyłączenie sędziego referenta od rozpoznania przedmiotowej sprawy. W treści uzasadnienia podniesiono, że w sprawie nie ziściły się żadne okoliczności, które mogłyby w sposób ujemny rzutować na ocenę osoby tego Sędziego, jako godziwego do jej bezstronnego rozpoznania. Takich okoliczności nie potwierdził nadto sam zainteresowany, o czym przekonuje treść jego oświadczenia.

Nadto należy zauważyć, że powaga wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby sądy nie ulegały presji stron procesowych i opinii publicznej, ani nie popadały w zwątpienie, co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego postępowania. Zaakceptowanie stanowiska Sądu Rejonowego w B. wyrażonego w

uzasadnieniu wystąpienia mogłoby doprowadzić do sytuacji, że to strona, poprzez różnego rodzaju działania, w tym nawet insynuacje, doprowadzałaby do zmiany tej właściwości, nie mającej nic wspólnego z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Trafnie przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że podważanie autorytetu konkretnego sądu, pomawianie jego sędziów lub uwłaczanie ich godności, nie może skutkować zmianą właściwości miejscowej (por. postanowienia: z dnia 7 listopada 1995 r., II KO 51/95, OSNKW 1996, nr 1-2, poz. 6; z dnia 18 marca 2010 r., III KO 19/10, LEX nr 577213; z dnia 21 października 2010 r., III KO 91/10, LEX nr 610175).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.